

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ήδη τριακοστὸν μετρούντες χρόνον
ἐδρευόμεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἑνιάκονα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντις εὐοίωνους ἀγαθὰ κι' ἔγω προμ' ἔνω.

Τρίτη τοῦ μηνὸς Γενάρη,
ἔρχονται Καλλικαντζάρου,

Χίλια τρακόσα κι' εἰκοσιένα,
χαρτιά, παιχνίδια, λεπτὰ χαμένα.

**Καλήμερα και πάλε
τῶν ὄρῶ τὸ ζευγος ψάλλει.**

Α'.

Φ. — Καλήμερα, καλήμερα, και πάντα καλημέρα,
κι' ἄς τὸν καλημερίσωμε τοῦτον τὸν Κυβερνήτη...
ἀφέντη μας, πεντάφεντα, και τῆς Βουλῆς πατέρα,
πούχεις στή γλώσσα ζάχαρι, σ'τὰ λόγια σου μαγνήτη.

Ἐμπρὸς μας ζηλευτὸς περνᾶς,
ἐσὺ μᾶς δυναμόνεις,
κι' ὄσω τὸ κράτος κυβερνᾶς
τόσο και καρδαμόνεις.

Ὅλα γιὰ σὲν' ἀνοβολοῦν,
ἔχεις και τὸν Μανώλη,
πού γιὰ τὴν δράσι τοῦ μιλτοῦ
και τὴν θαυμάζουσι ὄλοι.

Ἐχεις Μιχαλακόπουλο γιὰ τὴν Οἰκονομία,
καὶ δὲν σ' ὄλους ἀνεσι, πού δίνει κι' εὐθυμία.
Ἐχεις κι' αὐτὸν τὸν Ρακτιβάν, πού περπατᾶει και κρίνει
ὅταν νυχᾶτος κόκορας κάθε δικαιοσύνη.

Ἐσὺ μονάχος κύριος τοῦ νέου καθεστῶτος
και δὲν σὲ πᾶναι: κανενὸς ζηλιάρη βασικανία,
λάμπουσι διαμάντια γύρω σου κι' ὁ Διαμαντιδῆς πρῶτος,
ὅπου μ' αὐτὸν θὰ πάη μπρὸς κάθε συκοφανία.

Ἐχεις γιὰ γούνας ράμματα,
ἔχεις και γιὰ τὰ γράμματα,
μὰ και γιὰ τὸ φατῆρι,
τὸν Τσιριμῶκο τὸν πολὺ,
τὸν Ὑπουργὸ τὸν προσφιλεῖ,
ποῦ δὲν χαλᾶ χατήρι.

Ἐέρεις και μέτρα και ρυθμοὺς,
ἀλλ' ἔχεις και σ' τοὺς ἀριθμοὺς
αὐτὸν τὸν Διομήδη.

Ποῦ βρίσκει πλούτους ἀφανεῖς,
και σ' τὴν κοιλίτσα του κανεῖς
δὲν βάζει κεραμίδι.

Ἄς παῖξ' ἢ φυσαρμόνικα, κτυπάει και νταοῦλι,
και πάλι τοῦ Δευτέρη μας θὰ τοῦ τὰ ποῦμε τώρα...
σὸ Κονσολάτα κυβερνᾶς, κι' ἔχεις και τὸν Μισοῦλη,
γιὰ νὰ βαστᾶ τὸν μπουσουλὰ μέσα σ' αὐτὴ τὴ μπέρα.

Δένει και γιὰ τὴν γνώσι σου και γιὰ τὸ ροικιὸ σου,
ἐσὺ κερνᾶς, Πρωθυπουργέ, και τοὺς ἔχθρους ἡδύπο τα,
ἀλλ' ἔχεις και τὸν Κλέαρχο πρῶτο γραμματικὸ σου,
ὅπου τὸν λὲν πολυφαγᾶ χωρὶς νὰ τρώη τίποτα.

Ἐχεις κι' ἓνα μεϊδιάμα
Τζοκόντας Ζηλευτό,
ὅπου πολλὸ θυμιάμα
σοῦ καίνει και γι' αὐτό.

Καλήμερα, καλήμερα, και πάντα καλημέρα,
κι' ἄς τὸν καλημερίσωμε τοῦτον μας τὸν ἀφέντη...
ἀφέντη μας, πεντάφεντα, πού πέρνεις τὸν ἀέρα
και κόβεις κάθε φαφλατᾶ και παρλαπτα γλέντι.

Πολλοὶ σὲ παρασκότισαν, ἀλλὰ δὲν ἐσκοτίσθης,
πολλοὶ γιὰ σὲν' ῥώτησαν μὰ κι' ἄλλη μαργαρίτα,
ἐσὺ Μεσσίας και Καθούρ ἀπ' ὄλους ἐδαπτιόσης,
κι' ἄν σ' ἐδαπτίσανε και Πίτ, μὰ δὲν πατεῖς σ' τὴν πῆτα.

Ἐχεις κι' ὀλόκληρη Βουλή και πλεισιονοψηφία,
ποῦ γίνεται μ' αὐταῖς διπλῆ κι' ἡ γνώσις κι' ἡ σοφία.
Κι' αὐτὰ ποῦ τώρα σκέπτεσαι: θὰ ἔγουνε σὲ καλὸ σου,
ἀλλ' ἔθεις τὰ κατὰφερος καλὰ μὲ τὸ μαλεὸ σου,
κι' ἐλπίζομε καλλίτερα πῶς θὰ τὰ καταφέρης,
και τοῦ λοιποῦ κάθε Καθούρ θὰ λέγεται Δευτέρης.

Θερίδ Ζητοῦν ἀνήμερα
νὰ τοὺς παραχωρήσωμε
κάποια δικά μας μέρη.

Μὰ λέμ' ἔμεις: καλήμερα,
κι' ἄς τὸν καλημερίσωμε
τοῦτον μας τὸν Δευτέρη.

Τὸ ξέρεις πῶς οἱ γείτονες μᾶς ἔχουν ἀπὸ στομάχι,
μὰ στέλλεις και τὴν Ἑλλή μας σ' ἄνενο τὸ Δυρράχι.

Μὴ λόγια σὺ δὲν φλέγεις,
μ' αὐτὰ δὲν συγχινεῖσαι,
μόνος σου μάγος λέγεις,
κι' ἀλήθεια μάγος εἶσαι.

♦♦♦♦♦
Β

Καλήμερα, καλήμερα, και πάντα καλήμερα,
κι' ἄς τὸν καλήμερησωμε και τὸν ἀστέρα.
Ἄστέρι μας, πεντάστερο, πέντε φοραῖς ἀστέρι,
ὅπου σὲ λὲν Λευτέρη,
μέσ' στὴν καρτόσα χαίρουν, παλῆσεις καμαρόνεις,
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι σου λουλούδια φανερόνεις.

Μάγοι παλῆοι προβάλανε μ' ἕνα παλῆθ ταφτέρι
νὰ κάνουν μάγια μυστικά τοῦ μάγου τοῦ Λευτέρη,
μὰ δὲν τὸν ἐπειράζανε, κι' εἰδείανε τὰ μάγια
ὅτι τὸ μάτι τοῦ λαγοῦ δὲν τ' ἐχ' ἡ κουκουβάγια.

Σὲ δαφνῶνας περπατεῖ,
βάζει τὸ νερὸ 'στ' αἰλάκι,
κι' ὅλοι λένε πῶς κρατεῖ
νυκτερίδας κοκαλάκι.

Νάτος νάτος... παίζει μόνος
ἐν τῇ μέσῳ τοῦ δαφνῶνος,
και σ' ἐχθροὺς και φίλους νεύει
και τὸν κόσμο σαγηνεύει.

Μάγος εἶναι μὲ μολὸβ,
μάγος εἶναι γιὰ καλὸ,
κι' ἔχ' μάγος σὲν κι' ἐκείνους,
Περικλέτο μου κουτέ,
ποῦ τοὺς ἔκαμαν ποτὲ
μέσα σὲ φρικτὰς καμίνους.

Μαγγανεῖαι δὲν γυρῶνεις,
'στὸ σκοτάδι δὲν γυρῶνεις
μόνος του χωρὶς μιλιὰ.

Δὲν κυττάζει τὰ φεγγάρια,
μήτε βάζει 'στὴν ἀγγάρεια
ἔπος ἄλλοι τὰ σκυλιά.

"Ενας μάγος σ' ἔλα νέος,
ὅπου κόσμοι κερχναῖος
τᾶχει 'μπρός του σὲν χαμένα.

Δὲν καλεῖ καθὺς τοῦ; πρώτους
μήτε πνεύματα τοῦ σκότους,
μήτε 'ξωτικὸ κανένα.

Δὲν τὸν σκιάζουν μαγγανεῖαι,
δὲν τὸν σκιάζουν 'ξωτικά,
και γιὰ τόσας βασκανεῖαι
ἔχει ἔθρκια μαγικά.

Νάτος ὁ καινούριος μάγος,
ποῦ δὲν τὸν πτοεῖ καθέλου
μήτ' ἐμφάνισης διαβόλου,
μήτε πόλεμος παμφάγος.

Νάτην νάτην ἡ σελήνη...
ἔλα 'πὲς μας τί θὰ γίνῃ
ἕνας κι' ἄλλος τὸν 'ρωτᾷ.

Καλιγκούδαις και κοράκια,
νυκτερίδες και γεράκια
φεύγουν μόλις τὰ κυτᾷ.

Και σὲ τέχνας μαγικαῖς
σὲν τοὺς ἄλλους δὲν τυρβάζει,
μήτε Σολομωνικαῖς
μέρα νόκτα δὲν διαβάζει.

Κύττα, Περικλή κανάγια,
πῶς μαγεῖ διχως μάγια,
κι' ὅλοι σκούζουν ὀλοένα:
μάγια θάγγης καμωμένα
και χανομαστε γιὰ σένα.

Πᾶν τὰ μαγικά τὰ πρώτα,
φεύγει κάθε πειραμὸς,
σήμερα τὰ νέα Φῶτα,
σήμερα κι' ὁ φωτισμὸς.

Νέον φῶς Ἄνατολῆς,
και τὸ πνεῦμα τῆς Βουλῆς
φτερουγίζει 'στὸν Λευτέρη
ὡσὰν ἕνα περιστέρη.

Κι' ἀπὸ πάνω μὴ τρανῆ
ἐξαγγέλλεται φωνή:
τοῦτος μάγος σπητὸς
και καθ' ἕλα δυνατὸς.

Κύτταξέ τον... νάτος νάτος
ὅπως πάντα κοτσονάτος,
και καλὰ καρδαμωμένους
μὲ νομοσχεδίων μένος.

♦♦♦♦♦
**Τῶν νέων Φῶτων σκόλη,
ποῦ τὴν γυροτάζουν ὅλοι.**

Καινούριος μάγος, βρὲ παιδιὰ,
κανεῖς μὴ βγάλη τσιμουδιά.

Μάγοι παλῆοι τὸν βλέπουνε και πικραναστενάζουν,
ἀπὸ τὸ τόσο μέλι σου ἔδς μας, τοῦ λένε, ἴλεγο,
φεύγουν και καλλικάντζαροι, ποῦ γύρω του φωνάζουν:
μαμὰ ταιτοῖ λουκάνικο νὰ φάω και νὰ φύγω.

Καινούριος μάγος ἐρχεται, ποῦ διχως μάγια δρᾷ,
τοῦ μάγου τὸ χαμόγελο μὸν ἢ Τζοκόντα τᾶχει,
νάσου και καλλικάντζαροι, δαιμόνια φαιδρά,
ποῦ μπαινουν μέσ' στὰ σπήτεια μας ἀπὸ τὴν καινοδόχη.

Σέρνουν τριγύρω μας χορὸ
και κᾶτι ψιθυρίζουν,
κι' ὅ, τι κυττάζουν καθαρὸ
τὸ καταμαγαρίζουν.

Καλλικάντζαροι ηγοστικοὶ
κάνουν βουτιαῖς ἐδῶ κι' ἐκεῖ.